الضمير راجع الى قوله خوش پسرى آب حيات منخورد والمراد من النبات فى هذا المصراع هو الذى تنبت على الارض وفى
المصراع الاخير هو السكر در شكرريش بفتح الشين المعجمة والكاف العربى يراد به شغنه نكه كند معناه بالتركى نظر ايلسون لانه
امر الغايب لما فى الصحاح الفارسى فى بيان معلوم امر الغايب انه الغايب على لفظ المضارع بعينه ولكن يفرق بينهما
بالقراين هر كه نبات مى خورد وش قال اى سنظر الى شغنه فان طعم النبات يذكر شغنه الحبيب لمناسبة بينهما فى اللذة فلم
يعرف اللفظ بالقرينة فاخطاء فى المعنى اتفاقا بخلاف طبع پريد طبع از دو حركت ديدم كه نه پسنديدم وماحسنته دا
من از دو دركشيدم كناية عن الانفصال والانقطاع ومهره بضم الميم بالتركى بونجق مهرش بكسر الميم بمعنى المحبة تغابر
چيدم يراد به ترك التعلق واخذ القلب منه وگفتم بيت بر و مهر چه مى بايدت بيش كير و صرعا مراد سر ما نداري اى
نوافقنى لان سر داشتن كناية عن الموافقة كما ان لفظ باش قوشمق فى التركى عبارة عنه ومن لم يعرف المعنى بالماسر ندارى سر خويش
گير واذهب منفردا شنيدستم كه مى رفت و مى گفت مضمون البيت الاتى بيت شب پره اى الخفاش كر وصل آفتاب نخواهد ومعه
رونق بازار آفتاب نكاهد مصارع مى كاست بمعنى انتقاص اين بگفت و سفر كرد پريشانى او در من اثر كرد شور طوبى فقدت
بضم الفاء فعل المتكلم زمان منصوب على انه مفعوله الوصل مجرور على انه مضاف اليه والمراد الواو للحال جاهل والجملة
حالية تقدير متعلق بجاهل الذيل العيش من قبيل اضافة الصفة الى الموصوف والعيش بالفتح الحيوة قبل ظرف جاهل
المصايب جمع مصيبة و قيل فى الترجمة بيت زمان وصلش ندانستم كه چون شيرين است لذيذ قدر ندانستم ع عشك مصيبت اولاد
بيت باز آى بالمد وسكون الياء امر من آمدن و مرا بكش بضم الكاف العربى كه پيش مردن اى الموت قد اكمك خوشتر
كه پس از تو زنده كانى جانكاه اى المصدر كردن وقد كنت على هذا الكلام آنا لكرو منت بارى جل و علا پس از مدتى باز آمد اى حبيبى
السفر آن حلق و داوى نيايا النسبة اى الصوت الذى كان له كصوت داود عليه السلام متغير شده و جمال يوسفى البادى كمال
بزيان آمده اى تنقص و بر سيب زنخدانش اى ذقنه چو اى مثل به بكسر الباء وسكون الهاء السفر جل گردى بفتح الكاف الفارسية والياء
نشئه

والمراد بالذيل العيش الوصل

ثم لا خط

نشئه يراد به الشعر الناعم ورونق بازار حسنش شكسته اى انكسر متوقع بكسر القاف اى برجو كه در كنار خشك كريم كن ره كرفتم اى قررت منه الى
طرف وگفتم بيت آن روز يراد به الوقت كه خط شاهد زن من قبيل اضافة الموصوف الى الصفة بود يراد به الشعر الذى ولدته و فهم
يراد به ما بدا الحث شمخيه فى اوايل ظهور لحيته وهذا آوان لكوره لطافة الحبايب صاحب نظر پريد الملص به نفى از نظر برانديس يراد به الحكاية
امروز بيا مى بصلحش الضمير راجع الى صاحب نظر كش اصله كه اتش و الضمير راجع الى قوله خط فيه وضمه اشارة الى الشعر الثابتة فوق
الشعر الناعم الاصلى لقوله بر ناز نذى وفيها هذا اشارة الى شعر ريان رب الذقن واعترض القايل على كلامه بقوله وانت خبير بان الا
نسخ ان يقال دكر بليل ضمنه كما لا يخفى مثنوى تازه بهار انداى در رفت بفتحتين واحد الاوراق والتاء للخطاب زرد شد
اى اصفرت ديكدال القدر بالكسر منه نهى من نهادن كانى نكر انظفت چند خرام و تكبر كن بباء الخطاب فيهما دولت يار ينه اعلم
ان لفظ يار بالباء الفارسى الماضية بالتركى بلدر و يارينه ما كان فيهما بالتركى بلدر دنمى تصوكى يلك دولتمز الت پيش كرو
كه طلبكارانست فى بعض النسخ كرفتار نست تا زبران كن كه خريد ارست بمعنى مشترى وقيل فى الترجمة مثنوى تازه بها
را در فندى اولدى زرد چوق ايكن قوهر كه اولدم اولدى سرد نيجه صلكنا پس وكبر ايده پس آبروكى دولتى فكر ايده پس
شول كسنه وار كه طلبكار در نازى آكا قيل كه خريد ار در قطعه سبزه در باغ كفته اند خوش است فيه تقديم وتاخير كما
اى كفته اند سبزه در باغ خوش است والمراد من سبزه لحية الحبيب وفى باغ وجهه دانند آن كسى كه اين سخن مفعول مقدم لقوله كويد
واشارة الى قوله سبزه در باغ خوش است اى يعرف ذلك القايل مضمون هذا الكلام والمصراع الاخير يعنى اداة تفسير از روى دلبرا
ن خط سبز هذا الى تمام البيت بيان للمصراع الاول دل عشق فاعل لقوله بيشتر جويد وقوله خط سبز مفعوله اى طلوب العاشق
نطلبونه طلبا قويا ذفال دمجموع قوله از روى دلبران آه مفعول داند فلم يعرف الاثر وهو لم يعرف البيان فى البيتين بوستان نقو
كلام ابتدائى الى آخر البيت و المراد فى البستان وجهه الذى نبت فيه من الشعر كند نا بفتح الكاف الفارسى مشترك بين التركى والعجم
اسم نبت معروف يقال له بالعربى الكراث زار كثير زار اداة الكثرة كما قيل فى مثل كلزار والياء للوحدة فمعنى قوله كند نا زار است بالتركى

فهاط

ثم ط

Copyright © King Saud University